

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Subdelegación del Gobierno en Guipuzkoa — Extranjeria

κατά

Samir Zaizoune

Διατακτικό

Η οδηγία 2008/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες στα κράτη μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών, και ειδικότερα τα άρθρα 6, παράγραφος 1, και 8, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε κανονιστική ρύθμιση κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία προβλέπει ότι σε περίπτωση παράνομης διαμονής υπηκόων τρίτων χωρών στην επικράτεια του κράτους αυτού επιβάλλεται, αναλόγως των περιστάσεων, είτε πρόστιμο είτε απέλαση, τα δε δύο αυτά μέτρα αποκλείουν το ένα το άλλο.

(¹) ΕΕ C 93 της 29.3.2014.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 23ης Απριλίου 2015 [αίτηση του Tribunal de grande instance de Nîmes (Γαλλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Jean-Claude Van Hove κατά CNP Assurances SA

(Υπόθεση C-96/14) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Οδηγία 93/13/ΕΟΚ — Καταχρηστικές ρήτρες — Ασφαλιστική σύμβαση — Άρθρο 4, παράγραφος 2 — Εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα συμβατικών ρητρών — Εξαίρεση των ρητρών που αφορούν το κύριο αντικείμενο της συμβάσεως — Ρήτρα σκοπούσα να διασφαλίσει την ανάληψη της υποχρεώσεως καταβολής των δόσεων για την εξόφληση συμβάσεως στεγαστικού δανείου — Πλήρης ανικανότητα προς εργασία του δανειολήπτη — Αποκλεισμός από το ευεργέτημα της εγγυήσεως αυτής σε περίπτωση κατά την οποία ο δανειολήπτης κριθεί ικανός να ασκήσει αμειβόμενη ή μη αμειβόμενη δραστηριότητα)

(2015/C 205/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal de grande instance de Nîmes

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Jean-Claude Van Hove

κατά

CNP Assurances SA

Διατακτικό

Το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, έχει την έννοια ότι ρήτρα συνολοποιηθείσα σε ασφαλιστική σύμβαση και έχουσα ως σκοπό την εγγύηση των οφειλόμενων στον δανειστή δόσεων σε περίπτωση πλήρους ανικανότητας του δανειολήπτη προς εργασία εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εξαίρεσεως που προβλέπει η διάταξη αυτή μόνον εφόσον το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει:

— αφενός, ότι, λαμβανομένων υπόψη της φύσεως, της όλης οικονομίας και των όσων ορίζει το σύνολο συμβάσεων στο οποίο εντάσσεται η σύμβαση αυτή, καθώς και του νομικού και πραγματικού πλαισίου της, με τη ρήτρα αυτή καθορίζεται ουσιώδες στοιχείο του εν λόγω συνόλου, το οποίο, ως τέτοιο, χαρακτηρίζει το σύνολο αυτό, και

- αφετέρου, ότι η εν λόγω ρήτρα έχει διατυπωθεί κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, δηλαδή όχι μόνον ότι μπορεί να την κατανοήσει ο καταναλωτής από γραμματικής απόψεως, αλλά και ότι στη σύμβαση εκτίθεται με τρόπο διαφανή η συγκεκριμένη λειτουργία του μηχανισμού τον οποίο αφορά η οικεία ρήτρα, καθώς και η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και εκείνου που προβλέπουν άλλες ρήτρες, έτσι ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις ως προς αυτόν οικονομικές συνέπειες.

(¹) EE C 142 της 12.5.2014.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 23ης Απριλίου 2015 [αίτηση του Varhoven administrativen sad (Βουλγαρία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — GST — Sarviz AG Germania κατά Direktor na Direktsia «Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika» Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Υπόθεση C-111/14) (¹)

(Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας — Οδηγία 2006/112/EK — Αρχή της φορολογικής ουδετερότητας — Υπόχρεος του ΦΠΑ — ΦΠΑ που κακώς αποδόθηκε από τον λήπτη — Υπαγωγή του παρέχοντος υπηρεσίες στον ΦΠΑ — Άρνηση επιστροφής του ΦΠΑ στον παρέχοντα υπηρεσίες)

(2015/C 205/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Αιτούν δικαστήριο

Varhoven administrativen sad

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

GST — Sarviz AG Germania

κατά

Direktor na Direktsia «Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika» Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 193 της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2010/88/ΕΕ του Συμβουλίου, της 7ης Δεκεμβρίου 2010, έχει την έννοια ότι μόνον ο υποκείμενος στον φόρο ο οποίος παρέχει μια υπηρεσία είναι υπόχρεος του φόρου προστιθέμενης αξίας όταν η υπηρεσία αυτή έχει παρασχεθεί από μόνιμη εγκατάσταση εντός του κράτους μέλους στο οποίο οφείλεται ο φόρος αυτός.
- 2) Το άρθρο 194 της οδηγίας 2006/112, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2010/88, έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει στη φορολογική αρχή κράτους μέλους να θεωρήσει ως υπόχρεο του φόρου προστιθέμενης αξίας τον λήπτη υπηρεσίας που παρεσχέθη από μόνιμη εγκατάσταση του παρόχου, όταν τόσο ο πάροχος όσο και ο λήπτης των υπηρεσιών αυτών είναι εγκατεστημένοι στο έδαφος του ίδιου κράτους μέλους, έστω και αν ο ως άνω λήπτης έχει ήδη εξοφλήσει τον φόρο αυτό στηριζόμενος στην εσφαλμένη εικασία ότι ο πάροχος δεν διέθετε μόνιμη εγκατάσταση στο ως άνω κράτος.
- 3) Η αρχή της ουδετερότητας του φόρου προστιθέμενης αξίας έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική διάταξη που επιτρέπει στη φορολογική αρχή να αρνηθεί στον παρέχοντα υπηρεσίες την επιστροφή του φόρου αυτού τον οποίο εξόφλησε, ενώ στον λήπτη των υπηρεσιών αυτών, ο οποίος επίσης εξόφλησε τον εν λόγω φόρο για τις ίδιες υπηρεσίες, δεν έχει αναγνωριστεί δικαίωμα εκπώσεως του φόρου αυτού με το αιτιολογικό ότι δεν διέθετε το αντίστοιχο έγγραφο φορολογικής χρήσεως, δεδομένου ότι η εθνική νομοθεσία δεν επιτρέπει την τακτοποίηση των εγγράφων φορολογικής χρήσεως όταν υφίσταται οριστική πράξη διορθωτικής επιβολής φόρου.

(¹) EE C 142 της 12.5.2014, σ. 28.